

דניאל חארמס¹² שלושה מחזות קצרים

1. חקירה מקיפה

ירמולאיב: הייתי אצל בלינוב, הוא הציג לי את הכוח שלו. מעולם לא ראיתי שום דבר דומה. זה כוח חייתי! התחלתי לפחד. בלינוב הרים שולחן כתיבה, נדנד אותו מצד לצד והשליך אותו למרחק של ארבעה מטרים.

דוקטור: מעניין יהיה לחקור את התופעה הזאת. המדע כבר שמע על מקרים כאלה, אך הסיבות לתופעה עדיין לא ידועות. כיצד ייתכן כוח כזה בשרירים? המומחים עדיין לא יכולים לומר. הצג אותי בפני בלינוב: אני אתן לו גולת מחקר.

ירמולאיב: ומה זו הגלולה הזאת, שאתה מתכוון לתת לבלינוב?

דוקטור: איזו גלולה? אני לא מתכוון לתת לו גלולה.

ירמולאיב: אבל הרי לפני רגע אמרת בעצמך שאתה מתכוון לתת לו גלולה.

דוקטור: לא, לא. אתה טועה. לא אמרתי שום דבר על שום גלולה.

ירמולאיב: פה אתה תסלח לי, אני שמעתי שאמרת גלולה.

דוקטור: לא.

ירמולאיב: מה לא?

דוקטור: לא אמרתי!

ירמולאיב: מי לא אמר?

דוקטור: אתה לא אמרת.

ירמולאיב: מה לא אמרתי?

דוקטור: לדעתי לא סיימת לומר משהו.

ירמולאיב: אני לא מבין כלום. מה לא סיימתי לומר?

דוקטור: סגנון הדיבור שלך טיפוסי. אתה בולע מלים, קוטע את חוט המחשבה, ממהר ומגמגם.

ירמולאיב: מתי גמגמתי? אני מדבר די חלק.

דוקטור: זאת בדיוק הטעות שלך. אתה רואה? מרוב לחץ אתה מתחיל להתכסות בכתמים אדומים. הידיים שלך נרדמו?

ירמולאיב: לא. למה?

דוקטור: ככה. זאת ההשערה שלי. נדמה לי שכבר קשה לך לנשום. כדאי שתשב, אחרת אתה עלול ליפול. הנה, עכשיו תוכל לנוח.

ירמולאיב: לשם מה כל זה?

דוקטור: ששש... אל תלחץ על מיתרי הקול. אנסה להקל על הקיום שלך.

ירמולאיב: דוקטור! אתה מפחיד אותי.

דוקטור: ידידי החביב! אני רוצה לעזור לך. הנה, קח את זה. לבלוע!

ירמולאיב: אוי! איכס! איזה טעם מתוק ורוחה! מה נתת לי?

¹² 1942-1905.

דוקטור: זה בסדר, בסדר. תירגע. זה הטיפול הנכון.
 ירמולאייב: חם לי, נדמה שהכול הפך ירוק.
 דוקטור: כן, כן, כן, ידידי החביב, עכשיו אתה תמות.
 ירמולאייב: מה אתה אומר? דוקטור! אוי, אני לא יכול יותר! דוקטור! מה נתת לי? אוי,
 דוקטור!
 דוקטור: בלעת את גלולת המחקר.
 ירמולאייב: הצילו. אוי. הצילו. אוי. תן לנשום. אוי... הצי... אוי. לנשו.
 דוקטור: שותק. הפסיק לנשום. כלומר, מת. מת, מבלי שימצא על פני האדמה תשובות
 לשאלותיו. כן, אנחנו הרופאים חייבים לחקור בצורה מקיפה את תופעת המוות.
 (1937)

2. מחזה

קוקה בריאנסקי: אני מתחתן היום.
 אמא: מה?
 קוקה בר': אני מתחתן היום.
 אמא: מה?
 קוקה בר': אני אומר שאני מתחתן היום.
 אמא: מה אתה אומר?
 קוקה בר': היי-רום איני מִתְחַתֵּן!
 אמא: מִתְחַ?.. מה זה מִתְחַ?
 קוקה: חֲתוּנָה!
 אמא: נה? מה זאת אומרת נה?
 קוקה: לא נה, חֲתוּנָה.
 אמא: מה זאת אומרת לא נה?
 קוקה: ככה! לא נה, וזהו!
 אמא: מה?
 קוקה: לא נה. את מבינה? לא נה!
 אמא: עוד פעם אתה עם הנה שלך, אני לא יודעת למה נה.
 קוקה: טפו! מִתְחַנָּה! מה זה צריך להיות! את הרי מבינה בעצמך שפשוט לומר מִתְחַ זה חסר
 משמעות.
 אמא: מה אתה אומר?
 קוקה: אני אומר שִמְתַח חסר משמעות!!!
 אמא: מִש?
 קוקה: מה קורה כאן לכל הרוחות! איך את מצליחה לשמוע רק חלק מהמלה, ועוד אֶת הכי
 מטומטם – מִש! למה דווקא מִש?
 אמא: עוד פעם הוא אומר לי מִש.
 קוקה בריאנסקי חונק את אמו. נכנסת הכלה מרוסיה.
 (1933)

3. פושקין וגוגול

(גוגול נופל מהקלעים אל הבמה ונותר לשכב בהכנעה)

פושקין: (יוצא, נתקל בגוגול ונופל) **לעזאזל! לא ייתכן, נתקלתי בגוגול!**

גוגול: (נעמד) **פשוט גועל נפש! לא נתנים מנוחה.** (הולך, נתקל בפושקין) **לא ייתכן, נתקלתי בפושקין!**

פושקין: (נעמד) **אין רגע של שקט! (הולך, נתקל בגוגול ונופל) לעזאזל! לא ייתכן ששוב גוגול!**

גוגול: (נעמד) **מכשולים בכל מקום! (הולך, נתקל בפושקין ונופל) גועל נפש! שוב פושקין!**

פושקין: (נעמד) **חוליגניות! חוליגניות של ממש! (הולך, נתקל בגוגול ונופל) לעזאזל! שוב גוגול!**

גוגול: (נעמד) **זאת התעללות, זה מה שזה! (הולך, נתקל בפושקין ונופל) שוב פושקין!**

פושקין: (קם) **לכל השדים! באמת שד! (הולך, נתקל בגוגול ונופל) גוגול!**

גוגול: (קם) **גועל נפש! (הולך, נתקל בפושקין ונופל) פושקין!**

פושקין: (קם) **לעזאזל! (הולך, נתקל בגוגול ונופל אל מאחורי הקלעים) גוגול!**

גוגול: (קם) **גועל נפש! (יוצא מהבמה)**

(מאחורי הקלעים נשמע קולו של גוגול: "פושקין!")

חסך

(1934)